U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. S.,** zastoupen JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Zbrojnická 229/1, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,** se sídlem Nádražní 2, Plzeň, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zákonem žalované, vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 14 A 96/2018, o nesouhlasu Městského soudu v Praze s postoupením této věci Krajským soudem v Plzni,

takto:

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 A 96/2018 **je příslušný** Krajský soud v Plzni.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 22. 12. 2017 u Krajského soudu v Plzni domáhá ochrany před nezákonným zásahem, který spatřuje v provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii"). Identifikační úkony podle § 65 zákona o policii (popis, pořízení kriminalistických fotografií, snětí daktyloskopických otisků a odběr biologického materiálu) měly být dle žaloby žalobci provedeny proti jeho vůli dne 23. 5. 2017 policisty Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje v souvislosti s trestním řízením zahájeným proti němu na základě usnesení Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 23. 2. 2017, č. j. KRPP-179460-130/TČ-2015-030080, pro podezření ze spáchání zločinu poškození finančních zájmů Evropské unie dle § 260 odst. 1 a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem dotačního podvodu dle § 212 odst. 1 a odst. 5 písm. c) trestního zákoníku. Žalobce se zásahovou žalobou domáhal, aby krajský soud určil, že provedení identifikačních úkonů bylo nezákonné, a aby žalovanému správnímu orgánu uložil, aby obnovil stav před zásahem, tedy aby vymazal veškeré údaje, materiály a záznamy, které byly v rámci identifikačních úkonů pořízeny. Z vyjádření státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 24. 5. 2017 i státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 19. 6. 2017, vyplývá, že tyto úkony nebyly provedeny v rámci trestního řízení a nešlo tak o úkony dle § 114 trestního řádu, ale o úkony, které policejní orgán provedl v rámci výkonu veřejné správy podle § 65 zákona o policii.

[2] Žalobce v žalobě označil jako žalovaný správní orgán „*Českou republiku, Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje*". Krajský soud v Plzni usnesením

ze dne 1. 3. 2018, č. j. 30 A 225/2017 – 49, žalobci sdělil, že jednání, které má být podle žaloby nezákonným zásahem, považuje za přičitatelné Ministerstvu vnitra či Policii České republiky, Policejnímu prezidiu České republiky, a v této souvislosti žalobce vyzval, aby sdělil, s kým má soud nadále jednat jako s žalovaným, a aby v tomto směru žalobce případně upravil žalobu s tím, že pokud tak ve lhůtě 10 dnů neučiní, bude mít krajský soud za to, že žalovaným je i nadále Česká republika, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje. Ohledně tohoto svého postupu krajský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 – 53, publ. pod č. 3196/2015 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná též na www.nssoud.cz), a svůj závěr o chybném určení žalovaného v žalobě krajský soud odůvodnil tím, že dle příslušných pokynů policejního prezidenta je správcem osobních údajů získaných v souvislosti s identifikačními úkony dle § 65 zákona o policii Úřad služby kriminální policie a vyšetřování, který je organizačním článkem Policejního prezídia České republiky, takže provádění identifikačních úkonů a zpracování a uchovávání osobních údajů získaných v souvislosti s nimi je nutno buď přičítat Policii ČR jako celku, nebo správci zpracování osobních údajů. Žalovaným by tedy dle názoru krajského soudu mělo být buď Ministerstvo vnitra, nebo Policie ČR, Policejní prezidium ČR, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování.

[3] Na základě uvedené výzvy Krajského soudu v Plzni žalobce označil jako žalovanou Policii České republiky, Policejní prezidium České republiky, Úřad služby kriminální policie a vyšetřování. Krajský soud v Plzni následně usnesením ze dne 21. 3. 2018, č. j. 30 A 225/2017 – 57, postoupil věc podle § 7 odst. 5 (nyní odst. 6) s. ř. s. Městskému soudu v Praze jakožto soudu místně příslušnému, jelikož žalobcem nově označená žalovaná má sídlo v jeho obvodu (§ 7 odst. 2 s. ř. s.).

[4] Městský soud v Praze po provedení nezbytných úkonů v řízení usnesením ze dne 23. 11. 2018, č. j. 14 A 96/2018 – 77, řízení dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. řízení přerušil, neboť zjistil, že v jiné věci předložil městský soud Ústavnímu soudu návrh na zrušení části § 65 odst. 1 zákona o policii a celého § 65 odst. 5 téhož zákona pro jejich rozpor s ústavním pořádkem, přičemž výsledek tohoto řízení před Ústavním soudem mohl mít vliv na rozhodování soudu v předmětné věci. Usnesením ze dne 7. 4. 2022, č. j. 14 A 96/2018 – 80, městský soud následně rozhodl o pokračování v řízení po té, co Ústavní soud nálezem ze dne 22. 3. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 7/18, návrh na zrušení části § 65 odst. 1 zákona o policii zamítl a návrh na zrušení § 65 odst. 5 téhož zákona odmítl.

[5] Dne 27. 4. 2022 Městský soud v Praze postoupil spis dle § 7 odst. 6 věty druhé s. ř. s. k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu, neboť s postoupením věci Krajským soudem v Plzni nesouhlasí. Místně příslušným k řízení je podle jeho názoru Krajský soud v Plzni.

[6] Městský soud odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 As 168/2015 - 43, ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017 - 93, nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 389/2019 - 13), podle níž při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii policejní orgány plní úkoly v oblasti veřejné správy spočívající v tom, že vytvářejí a spravují databázi údajů využitelných při pátrání po trestné činnosti a jejím potírání. Nejedná se tedy o obstarávání důkazů pro objasnění trestní věci, v níž je předvolaná osoba obviněna. Identifikační úkony

tudíž jako takové nevedou k naplnění účelu trestního řízení proti předvolané osobě. Žalovaná (policie) tak v daném případě nevystupuje v pozici orgánu činného v trestním řízení, ale v pozici správního orgánu. Z toho Nejvyšší správní soud podle městského soudu vycházel také při posuzování místní příslušnosti soudů v řízeních o obdobných zásahových žalobách, přičemž konstatoval, že každé krajské ředitelství policie je organizační složkou státu (§ 8 odst. 1 zákona o policii), která zahrnuje i případné podřízené útvary (obvodní a městská ředitelství), a proto by jako se žalovaným mělo být jednáno s krajským ředitelstvím policie (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. Nad 22/2020 - 35).

[7] Také judikatura krajských soudů potvrdila, že v případě tvrzeného zásahu spočívajícího v provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii je pasivně legitimováno krajské ředitelství policie jakožto organizační složka státu (§ 8 odst. 1 zákona o policii), která zahrnuje i případné podřízené útvary (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, č. j. 55 A 102/2019 - 28, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 6. 2020, č. j. 22 A 48/2019 - 40). Krajský soud v Praze přitom ve zmiňovaném rozsudku nepovažoval za rozhodné, zda tvrzený zásah spočívá v předvolání k provedení identifikačních úkonů či přímo v jejich provedení, a městský soud se s tímto posouzením ztotožnil.

[8] Městský soud zdůraznil, že žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před dle jeho tvrzení nezákonným provedením identifikačních úkonů. Uvedený úkon byl proveden Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje, Službou kriminální policie a vyšetřování, odborem hospodářské kriminality. Městský soud nevidí důvod, proč by v takovém případě měla být za žalovanou považována Policie České republiky jako celek, resp. policejní prezidium, a nikoli krajské ředitelství policie jakožto organizační složka státu, která se přímo podílela na jednání, které žalobce označuje jako nezákonný zásah. V tomto ohledu dle městského soudu Krajský soud v Plzni žalobce vyzval ke změně označení žalovaného správního orgánu chybně.

[9] Městský soud přitom nepřehlédl, že žalobce se petitem domáhá rovněž uložení povinnosti žalované obnovit stav před zásahem, tedy vymazat veškeré údaje, materiály a záznamy, které byly pořízeny v rámci provedení identifikačních úkonů. Uchovávání získaných údajů o žalobci přitom již není v gesci krajského ředitelství policie. Městský soud však míní, že v předmětné věci žalobce požaduje především vyslovení nezákonnosti provedení identifikačních úkonů, neboť předestřená žalobní argumentace směřuje toliko k provedení identifikačních úkonů. Požadavek na obnovení stavu před zásahem je dle městského soudu pouze sekundárním důsledkem žalobcem tvrzeného nezákonného stavu, a proto není pro označení žalovaného, resp. místní příslušnost soudu, zásadní.

[10] Městský soud si je rovněž vědom toho, že v případě zásahových žalob je žalovaný správní orgán určen tvrzením žalobce. I u zásahových žalob je však podle něj klíčové především vymezení tvrzeného nezákonného zásahu v odůvodnění žaloby, což v dané věci nezpůsobuje jakékoli pochybnosti. Proto městský soud považuje za chybný původní názor Krajského soudu v Plzni, dle něhož nemá vystupovat v pozici žalovaného krajské ředitelství policie. Městský soud přesto před tímto podáním nevyzýval žalobce k opětovné změně označení žalovaného. Pokud by Nejvyšší správní soud rozhodl o místní příslušnosti Krajského soudu v Plzni, dle městského soudu by měl až tento soud vyzvat žalobce k další

úpravě označení žalovaného. Učinění tohoto kroku před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu by městský soud považoval za formalistické.

[11] Městský soud shrnul, že v posuzovaném případě je dle jeho názoru správním orgánem, jemuž je přičitatelné jednání, v němž žalobce spatřoval nezákonný zásah, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje. Jelikož tento správní orgán má sídlo v Plzni, je místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci podle § 7 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Plzni.

[12] Městský soud rovněž připomněl následující závěr usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. Nad 99/2018 – 75, publ. pod č. 3821/2019 Sb. NSS: „*Krajský soud může podle § 105 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. z vlastní iniciativy zkoumat nedostatek místní příslušnosti jen do doby, než začne jednat ve věci samé, tj. do doby, než při ústním jednání vyzve účastníky k přednesům ve věci. Rozhoduje-li soud bez jednání, může místní příslušnost zkoumat do vydání rozhodnutí ve věci samé. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že místně nepříslušný krajský soud již učinil procesní úkony týkající se vedení řízení či vydal rozhodnutí procesního charakteru, ani doba, která mezitím uplynula od podání žaloby.*“ V předmětné věci městský soud doposud nejednal ani nerozhodl, a proto není dána překážka posouzení místní příslušnosti soudu.

[13] Nejvyšší správní soud shledal nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci důvodným.

[14] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. „*[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti*“.

[15] Podle § 83 s. ř. s. „*[ž]alovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec*“.

[16] Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. „*[n]ení-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány*“.

[17] Podle § 65 zákona o policii platí následující:

„*(1) Policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u*

a) osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu,

b) osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu,

c) osoby, jíž bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, nebo

d) osoby nalezené, po níž bylo vyhlášeno pátrání a jejíž svéprávnost je omezena,

snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.

pokračování

(2) Nelze-li úkon podle odstavce 1 pro odpor osoby provést, je policista po předchozí marné výzvě oprávněn tento odpor překonat. Způsob překonání odporu musí být přiměřený intenzitě odporu. Překonat odpor osoby nelze, jde-li o odběr krve nebo jiný obdobný úkon spojený se zásahem do tělesné integrity.

(3) Nelze-li úkon podle odstavce 1 provést na místě, je policista oprávněn osobu předvést k jeho provedení. Po provedení úkonu policista osobu propustí.

(4) O provedených úkonech sepíše policista úřední záznam.

(5) Policie osobní údaje získané podle odstavce 1 zlikviduje, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti."

[18] V posuzované věci není sporné, že při provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii, v němž žalobce spatřuje nezákonný zásah, orgán policie postupoval v rámci výkonu veřejné správy, nikoli jako orgán činný v trestním řízení. Ve věci je tedy dána pravomoc správních soudů zabývat se podanou zásahovou žalobou. Sporná je však otázka, kterému správnímu orgánu je na základě žalobního tvrzení přičitatelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem, od čehož se odvíjí jednak otázka, který orgán má být v žalobě označen jako žalovaný tak, aby žaloba vůbec mohla být procesně úspěšná (§ 83 s. ř. s.), a jednak otázka, který krajský soud je k řízení v dané věci místně příslušný (§ 7 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Je však třeba nejprve předeslat, že mezi uvedené dvě otázky nepoložil zákonodárce bez dalšího rovnítko, a to ani v obecném pravidlu místní příslušnosti krajských soudů rozhodujících ve správním soudnictví stanoveném v § 7 odst. 2 s. ř. s., které nedefinuje a ani nikdy výslovně nedefinovalo rozhodné kritérium jako sídlo žalovaného správního orgánu. Ovšem v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu se dle původního znění § 7 odst. 2 s. ř. s. místní příslušnost řídila sídlem správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni, což (až na případy, kdy došlo v průběhu řízení ke změně žalovaného) odpovídalo definici žalovaného dle § 69 s. ř. s. Obdobně judikatura od počátku pojímala kritérium místní příslušnosti v podobě dovětku „*nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany*" tak, že i u ostatních žalobních, resp. návrhových typů, kde se uplatní toto obecné pravidlo pro určení místní příslušnosti, je fakticky oním kritériem sídlo žalovaného správního orgánu (odpůrce). Zatímco změna dikce § 7 odst. 2 s. ř. s. s účinností od 1. 1. 2012 oddělila u žalob proti rozhodnutí kritérium místní příslušnosti od definice žalovaného správního orgánu tím, že zavedla pro určení místní příslušnosti nové pravidlo sídla správního orgánu I. stupně, pro ostatní žalobní a návrhové typy zůstala citovaná formulace nezměněna.

[20] I přes rozdílné znění § 7 odst. 2 věty první *in fine* s. ř. s. a definice žalovaného správního orgánu dle § 83 s. ř. s. tak judikatura u zásahových žalob i nadále vychází z toho, že správní orgán, který je dle žalobního tvrzení původcem nezákonného zásahu (a tedy žalovaným), svým sídlem zároveň určuje místní příslušnost soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 45/2014 – 47). Tento přístup nepřekonal ani rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již zmiňovaném usnesení ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 – 53, když naopak obě otázky dokonale smísil, neboť věc, která mu byla předložena, se týkala rovněž sporu dvou krajských soudů o místní příslušnost, a přitom rozšířený senát bez dalšího přikročil k řešení otázky, kdo má být

v dané věci žalovaným správním orgánem. Rozšířený senát přitom dospěl k následujícím závěrům:

„*V řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 a násl. s. ř. s.) je třeba vykládat § 83 s. ř. s. tak, že soud na základě tvrzení žalobce, eventuelně doplněného na výzvu soudu, a s přihlédnutím k dalším informacím, které má soud případně k dispozici, po právní stránce posoudí, kterému správnímu orgánu je s ohledem na tato tvrzení přičitatelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem.*

Liší-li se tento závěr soudu od projevu vůle žalobce označujícího žalovaného, upozorní soud žalobce na svůj závěr a vyzve jej, aby případně reagoval úpravou označení žalovaného. Pokud žalobce i poté, co byl soudem upozorněn na jiný právní závěr soudu ohledně otázky, kdo má být v dané věci žalovaným, setrvá na svém původním náhledu na tuto otázku a neuzpůsobí patřičně označení žalovaného a návrh výroku rozhodnutí soudu [§ 84 odst. 3 písm. d) s. ř. s.], nemůže být jeho žalobě vyhověno.“

[21] V intencích těchto závěrů skutečně postupoval Krajský soud v Plzni i v nyní posuzované věci, Nejvyšší správní soud však souhlasí s Městským soudem v Praze, že Krajský soud v Plzni poučil žalobce o osobě žalovaného nesprávně. Jak již totiž připomněl městský soud, Nejvyšší správní soud dospěl v usnesení ze dne 11. 3. 2020, č. j. Nad 22/2020 – 35, k jednoznačnému závěru, že v případě zásahových žalob, jejichž předmětem je předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů dle § 65 zákona o policii, které vydal příslušný útvar krajského ředitelství policie, je žalovaným správním orgánem právě toto krajské ředitelství policie a umístěním jeho sídla se tedy řídí i místní příslušnost soudu. Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném usnesení k této otázce konstatoval následující: „*Předvolání žalobce ze dne 18. 6. 2019 k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii vydalo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor hospodářské kriminality, Na Hradbách 23, Ostrava, pracoviště Opava, Tyršova 26, Opava. Jedná se o vnitřní organizační jednotku (útvar policie) zřízenou v rámci působnosti Policie ČR podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o policii. Každé krajské ředitelství policie je organizační složkou státu (§ 8 odst. 1 zákona o policii), která zahrnuje i případné podřízené útvary (obvodní a městská ředitelství). V nyní posuzovaném případě je tak správním orgánem, jemuž je přičitatelné jednání policejního orgánu, v němž [žalobce] spatřoval nezákonný zásah, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje. Jelikož tento správní orgán má sídlo v Ostravě, je místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci podle § 7 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Ostravě.*“ Jakožto „*Policie ČR, Krajské ředitelství policie…*“ byl žalovaný správní orgán již dříve označen také v řadě rozsudků Nejvyššího správního soudu ve věcech zásahových žalob rovněž směřujících proti předvolání žalobce k provedení identifikačních úkonů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 7 As 263/2016 – 31, ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 As 13/2017 – 93, nebo ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 As 335/2017 – 33).

[22] Městský soud v Praze dále uvádí, že judikatura krajských soudů již obdobně posoudila otázku, kterému správnímu orgánu je přičitatelné jednání, v němž je spatřován nezákonný zásah, i v případě, kdy tímto nezákonným zásahem je dle žalobního tvrzení přímo provedení identifikačních úkonů dle § 65 zákona o policii, jako je tomu i v nyní posuzované věci. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, neboť i tento úkon provedli policisté příslušného útvaru krajského ředitelství policie (odboru hospodářské kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství

policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2, Plzeň), a není tedy důvod, proč by žalovaným správním orgánem měl být kdokoli jiný, než Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje. Nejedná se v tomto případě ještě o uchovávání, resp. zpracování osobních údajů, jak uváděl Krajský soud v Plzni, neboť provedením příslušných identifikačních úkonů tyto osobní údaje teprve vznikají. Nejde ani o případ, kdy by Policie ČR vystupovala nikoli přímo jako správní orgán, ale výlučně jako ozbrojený bezpečnostní sbor, není tedy ani důvod k tomu, aby za žalovaný správní orgán bylo ve smyslu § 83 s. ř. s., části za středníkem, považováno Ministerstvo vnitra.

[23] Je ovšem pravdou, jak rovněž připomněl městský soud, že dle žalobního petitu se žalobce v tomto případě vedle návrhu na určení nezákonnosti zásahu v podobě provedení identifikačních úkonů domáhá též toho, aby žalovanému správnímu orgánu soud uložil povinnost obnovit stav před zásahem, tedy aby vymazal veškeré údaje, materiály a záznamy, které byly v rámci identifikačních úkonů pořízeny. Nejedná se tedy výlučně o deklaratorní zásahovou žalobu. I Nejvyšší správní soud však považuje za podstatné, že žaloba dle svého obsahu dosud jednoznačně považuje za nezákonný zásah toliko samotné provedení identifikačních úkonů dle § 65 zákona o policii, nikoli např. uchovávání či zpracování osobních údajů takto získaných. Uchovávání údajů, materiálů a záznamů získaných provedením identifikačních úkonů žaloba fakticky chápe jako trvající důsledky provedeného nezákonného zásahu, a proto se domáhá jejich odstranění a obnovení stavu před zásahem (tato otázka může mít vliv i na posouzení včasnosti dané žaloby – srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/2018).

[24] Žalobce tedy (až na nepřesnost v podobě uvozující formulace „Česká republika“, kterou však bylo možné odstranit i bez součinnosti s žalobcem) původně označil žalovaný správní orgán v žalobě správně jako „*Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje*“. Krajský soud v Plzni tak nejenže poučil žalobce nesprávně o nutnosti změny označení žalované, ale ve skutečnosti ho neměl v tomto ohledu poučovat vůbec. Na základě tohoto nesprávného poučení Krajského soudu v Plzni žalobce jako žalovaný správní orgán následně nesprávně označil Policii ČR, Policejní prezidium České republiky. Vzhledem k tomu, že k této změně v označení žalovaného správního orgánu došlo na základě nesprávného poučení Krajského soudu v Plzni, nelze k ní podle názoru Nejvyššího správního soudu přihlížet (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2021, č. j. 5 As 462/2019 – 35, publ. pod č. 4257/2021 Sb. NSS, ve kterém již Nejvyšší správní soud tento názor vyslovil v souvislosti se změnou petitu zásahové žaloby na základě nesprávného poučení soudu). Krajský soud v Plzni proto bude povinen v dalším řízení jednat s původně správně označenou žalovanou, Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje. Pokud by dospěl k závěru ohledně splnění podmínek řízení a případně i o důvodnosti žaloby, pokud jde o tvrzenou nezákonnost zásahu žalované, musel by se dále zabývat i otázkou, zda lze žalované uložit povinnost dle druhé části žalobního petitu, tedy povinnost vymazat veškeré údaje, materiály a záznamy, které byly v rámci identifikačních úkonů pořízeny.

[25] V posuzovaném případě je tak správním orgánem, jemuž je přičitatelné jednání policistů, v němž žalobce spatřuje nezákonný zásah, Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje. Jelikož tento správní orgán má sídlo v Plzni, je místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci podle § 7 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Plzni. Vzhledem k tomuto závěru Nejvyšší správní soud shledal důvodným nesouhlas Městského soudu

v Praze s postoupením věci, a proto podle § 7 odst. 6 věty druhé s. ř. s. rozhodl tak, že k řízení je místně příslušný Krajský soud v Plzni. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány (§ 7 odst. 6 věta třetí s. ř. s.).

P o u č e n í :
Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. května 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu